

Patient

صبر، تجسم زیبای استیلا ی عقل بر احساس

از جمله صفاتی که بالقوه در وجود تمامی انسان‌ها به ودیعه گذاشته شده و نیاز انسان در تنگنای تاریک و روشن زندگی به آن بیش‌تر و بهتر نمودی عینی پیدا می‌نماید، صبر است.

صبر که در مواقع بروز خشم و عصبانیت و یا در تنگنای ذهنی و فکری، نیاز به آن ملموس‌تر احساس می‌شود، نیرویی ست خارق‌العاده که قوت و ضعف آن در وجود هر کس ارتباطی مستقیم با مجموعه‌ای از آموخته‌ها، اعتقادات و اندیشه‌های اعتقادی او دارد؛ به نحوی که صبر در وجود هر فرد، می‌تواند به‌صورتی کاملاً چشمگیر و قابل رؤیت دچار شدت و ضعف شود. صبر ریشه در اندیشه و تأمل دارد. انسان هرچه فکورتر و اندیشمندتر باشد، به‌تبع آن صبورتر و پابرجاتر است!

کسی که عجل است، کسی که ناخودآگاه تصمیم می‌گیرد، کسی که بدون تفکر و تأمل دست به انجام عملی می‌زند یا باز نمود واکنشی را بی‌مقدمه مهیا می‌نماید، معلوم است زیاد به قدرت اندیشه و تفکر ایمان ندارد؛ پس مجبور می‌شود در بیش‌تر مواقع، به‌صورتی ناخواسته اما محتوم تاوان همه‌چیز را به‌تنهایی پرداخت نماید. در این‌گونه موارد، تاوان طرف مقابل هم بر دوش کسی نهاده می‌شود که عجل و بی‌حوصله واکنش نشان داده است! واضح و آشکار این‌که عجله می‌تواند صاحب حقی را از به‌دست آوردن حقوق‌اش محروم نماید.

خویشتنداری و داشتن سعه‌ی صدر، بارها مورد تأکید بوده و خواهد بود؛ حتی در کلام بزرگان دین و مذهب این‌گونه اشاره شده است که خداوند مهربان و بی‌همتا، صبر را و انسان صبور را دوست دارد و این یک پیام آشکار و روشن است که منشأ خلقت و صاحب‌اختیار کائنات، خود از دوستداران صبر و متانت است و قدم‌نهادن در راهی که رضایت باریتعالی را به همراه

داشته باشد، قطعاً نتایج گران‌بهای را بروز خواهد داد. صبر با توصیه و تذکر، میانه‌ی چندان جالبی ندارد؛ صبر تنها در مواقعی ارزش و اعتبار پیدا می‌نماید که امکان بروز هر چیزی در یک بستر پُرتنش وجود دارد و در لحظات التهاب و چالش سخنرانی، برشمردن خوبی‌های صبر و متانت چندان کاربردی ندارد اما این‌که انسان آرام و موقر سخن بگوید؛ از دامن‌زدن به تشویش و به‌هم‌ریزی ذهنی خودداری نماید؛ این‌که با صدای بلند و پرخاش‌گونه ادعای حق و حق‌داربودن را بیان ننماید، خود حکایتی ست که در گفتار، صبر را به طرف مقابل هدیه می‌نماید؛ در عمل نیز با ساکن و ساکت‌ایستادن و یا نشستن و نشان‌ندادن حرکاتی که به‌نوعی تحریک‌کننده باشند، خود می‌تواند از مجموعه‌عوامل تشویق و ترغیب به صبر و متانت باشد.

انسان با اندیشه و تفکر، میانه‌ی خوب و مسالمت‌آمیزی دارد اما انسان اندیشمند هم دچار عصبانیت و تنش‌های روحی- روانی می‌شود. تفاوت یک اندیشمند متفکر با دیگران در این مقوله پدیدار می‌شود که هرچه دامنه‌ی اندیشه و تفکر وسیع‌تر و عمیق‌تر باشد، میزان پذیرش و قدرت صبر و متانت، به‌خودی‌خود قوی‌تر و ملموس‌تر است. برای حفظ جایگاه انسانی و حفظ ارزش و اندازه‌ی اندیشه و تفکر در سخت‌ترین مواقع و بدترین شرایط، باید صبور بود و آرام و مطمئن. نتیجه‌ی ملموس و دوست‌داشتنی صبر، چیزی جز خرسندی و استیلا و برتری نبوده و نیست.

تنها یک‌لحظه صبر و متانت می‌تواند سالیان سال، شما را در بلندای قدرت ذهن و تفکر نگهداری نماید؛ برای داشتن اندیشه‌ای قوی و پیروز، صبور باشید!

رضا بردستانی
Rezabardestani50@hotmail.com